

Дѣдо Груйчо изтърва поводитѣ.

— Що правишъ тѣй? А мене на кого ме оставяшъ? Кой ще ми свари бобецъ, кой ще примете въ кѣщи, съ кого ще си хортуваме вечерно време?

— Не ме връщай отъ средъ пѣтя. Тѣй съмъ наумила, тѣй ще го направя, — и тя тръгна надолу.

Дѣдо Груйчо се затече подире ѝ:

Чакай, бабо, чакай де. Хайде върни се. Какго ти искашъ, тѣй ще направиме. Нека става каквото ще. Още тази вечеръ ще принесе единъ кошеръ отъ Хаджи Пѣшовитѣ въ нашата градина.

Баба Груйка се завърна задѣната въ кѣщи.

Презъ нощъта небето бѣше облачно. Свѣтулките угаснаха въ дълбочината на градината, месеца не можа да погледне презъ тъмните облаци съ златното си око и само Татунъ видѣ какъ старецътъ домъкна кошера въ градината. На три пѣти, доде се зазори, дѣдо Груйчо става отъ леглото, на прѣсти излизаше и нарамваше кошера, да го занесе пакъ на мѣстото му въ хаджи Пѣшовия пчелинъ. На три пѣти баба Груйка по риза, го настига при вратната, нахокваше го и се впушаше въ тъмнината къмъ вира.

Когато сутринъта сребърни капки роса заблестѣха по клонките на вишните, трима